

Omraade til Sverig og Danmark. De Herrer ville vide, at Dagen efter at den svenske Regjering havde taget den Beslutning at indbyde Danmark til en særskilt Konvention, samme Dag som dette Forslag blev fremsat her i Kjøbenhavn, for den danske Regjering igjennem den svenske Minister, den Dag var allerede et Forslag om at give den svenske Regjering Bemyndigelse til at slutte en saadan Separatkonvention med Danmark, fremlagt i Rigsdagen. Siden har det sammenfatte Bank- og Lagutsfott afgivet en Betænkning, hvori det anbefaler at give Regjeringen en saadan Bemyndigelse og tilraader under denne Forudsætning at vedtage en med Konventionen stemmende Myntlov, men ogsaa kun under denne Forudsætning. Denne Indstilling er derhos vedtagen af den forenede svenske Bank- og Lagutsfott uden nogenformelt Reservation, som det der hedder, hvad vi talde uden Mindretalsvotum. Dette er altsaa Sagens Stilling. Saavidt man kan se, er der al Grund til at antage, at den svenske Regjering, naar vi ikke vise Sagen tilbage, vil paa den svenske Rigsdag faae den Bemyndigelse, hvorefter der er indbragt Forslag. Der er al Sandsynlighed for, at naar dette Thing vedtager Lovforslaget, som det er kommet fra det andet Thing, vil Betingelserne være givne for at ogsaa den norske Lovgivning kan vedtage Guldfromyntens Indførelse, vidende, at den ikke derved kommer til at staa isoleret. Negter Thinget her derimod sit Samtykke til at gaa denne Vej, er Resultatet efter menneskelig Beregning et stort Mul, en Kuldstafelse af alt det Arbejde, der har været lagt i denne Sag. Det vilde jeg endda ikke betragte som det Verste, men Resultatet vil være dette, at vi være udsatte for alt det Tab, for al den Ulempe, som vil være forbunden med, at vi ikke have kunnet bringe Myntspørgsmaalet til endelig Afgørelse i nærværende Samling. Hvad er det da for Grunde, der anføres for, at vi ikke kunne blive staaende ved Konventionen, fordi Norge har negtet sit Samtykke? Der gjøres gjældende, at Regningsheden skulde være forbunden med Ulempe. Jeg tror, at det er de Medlem for Kjøbenhavn (Fænger) tilstrækkelig har oplyst, at en mindre Regningshed i sig selv er et uomtvisteligt Gode. Det gjøres dernæst gjældende, at Decimalsystemets Indførelse er en Ulempe. At der er et gjældeligt Besvær forbundet med en saadan Forandring, ja, hvem kan det falde ind at negte det? Men denne Ulempe blev ikke funden at være saa stor, at man af den Grund skulde negte sit Samtykke til Konventionen, den Gang Norge antoges at ville være med. Er der imidlertid i Virkeligheden den mindste Forskjel i Ulempen? Vil denne i mindste Maade blive større, fordi Norge ikke er med? Den bliver afkurat den samme. Den gjældelige, forbigaaende Ulempe bliver den selvsamme, men den vedvarende Bevemmelighed, det vedvarende Gode vedbliver, hvad enten Norge er med eller ikke. Spørg Stole-

bornene, mine Herrer, om det er lettere at bruge Decimalsystemet eller det nærværende System, og det vil ikke være den allermindste Tvivl om Svaret. Det er en stor Bevemmelighed at faae Decimalsystemet, og have vi først faaet det i denne Rethning, ville vi naturligvis ogsaa snart faae det med Hensyn til Maal. Min ærede Køllega Indvigningsministeren har allerede erklæret, at denne Sag vil blive sat i Gang, naar nærværende Sag er bleven ordnet. Endelig henpeges der paa, at man paa en eller anden for mig fuldstændig dunkel Maade skulde træde Norge for nær ved at slutte Konventionen med Sverig. Jeg har hentydet til, at man dog vel kan være overbevist om, at det Hensyn, der skal tages til Norge i denne Sag, vil Kongen af Sverig og Norge vide at tage, men er det tilslut berøst, at tilføie nogle Ord, vil jeg blot sige dette. Jeg tror, at maasse Ingen i dette Thing kjender Norge bedre end jeg, jeg tror i alt Fald ikke, at der just er Mange, som omfatte Norge med saamegen Kjærlighed som jeg, i alt Fald er jeg vis paa, at Ingen omfatter det med større Kjærlighed. Jeg vil sandelig ikke frumme et Haar paa Norges Hoved, men jeg er overbevist om, at man gjør Norge en sand Tjeneste ved at gjøre det muligt for det med Tryghed at kunne indføre Overgangen til Guldfromynt, og det kan kun ske, naar man giver sit Samtykke til den Konvention, hvorom her er Spørgsmaal.

Bajer: Det er en gammel Sandhed, men desværre en ikke altid tilstrækkelig paaagtet Sandhed, at naar Regjeringen gaar i Spidsen for Fremskridtet, saa er Fremskridtet altid let, hurtigt, sikkert og jevnt. Hvor dette ikke er Tilfældet, hvor Folket tørster efter Fremskridt, men ikke ser sin Lyst tilfredsfiller, der gaaer det traagt og langsomt, og man møder Regjeringen med Mistillid, og hender det da en Gang, at Regjeringen kommer med et Forslag, hvorom man efter moden Provelse maa sige: Det er et godt Forslag, saa hender det, at Mange alligevel se paa det med Mistillid. Det gjøres Forslag, der saare sjældent komme frem i de lovgivende Forsamlinger, som fordrer en særlig Sagkundskab, som fordrer Kundskaber, der ikke findes i Almindelighed i den store Befolkning, fordi Sagens forekomme saa sjældent. Ved saadanne Leiligheder gjælder det at have en Regjering, som Folket har Tillid til, saa at det kan sige: Naagtet vi ikke ere istand til alle Enkeltheder at kunne prøve Forslaget, have vi dog den Tillid til vor Regjering, at vi tør følge den. Jeg tror, at de nordiske Folk i Dieblicket ere et saadant Tilfælde. Det Forslag, her foreligger, tror jeg virkelig er et godt Forslag, og derom vidner, at det har foreligget saa længe, har været underkastet en saa alldig Provelse fra saa mange Sider, og dog er det saa overmaade lidt, man har kunnet indvende imod Forslaget i og for sig, at det Æneste, der har været Gjenstand for